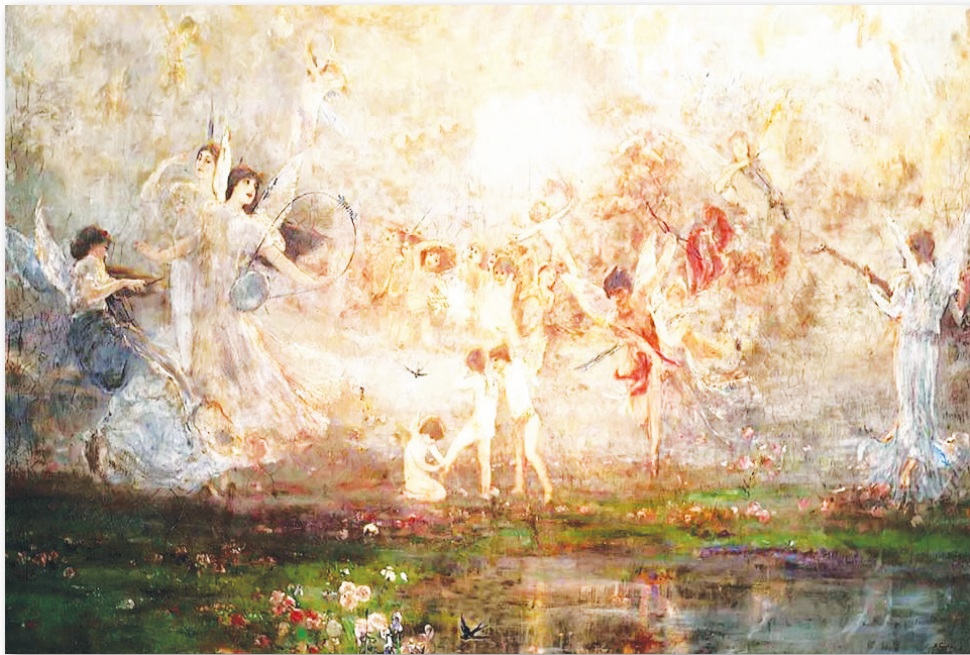

Εαρινή συμφωνία...

Απρίλιος - βρισκόμαστε στην ...καρδιά της άνοιξης, στην πλήρη άνθιση των λουλουδιών - είναι ο μήνας κατά τον οποίο ο καιρός «ανοίγει», αφού και η ονομασία του ετυμολογείται από το λατινικό *Aprillis*, από το ρήμα *aperire*, που σημαίνει «ανοίγω».

Εαρινή συμφωνία, Νικόλαος Γύζης

Ο Νικόλαος Γύζης, ένας από τους πιο σημαντικούς Έλληνες ζωγράφους της λεγόμενης «Σχολής του Μονάχου», δηλαδή του συντηρητικού εικαστικού κινήματος του ακαδημαϊκού ρεαλισμού κατά τα τέλη του 19^{ου} αιώνα, σε κάποιους πίνακές του με ιδεαλιστικά - αλληγορικά θέματα, δίνει μια εξπρεσιονιστική τάση απελευθέρωσης από τον ακαδημαϊκό ρεαλισμό. Στον ιδεαλιστικής θεματολογίας πίνακά του «Εαρινή συμφωνία», πάνω από το λουλουδιασμένο έδαφος χελιδόνια πετούν και μια ορχήστρα από ανήλικες αγγελικές γυναικείες φιγούρες γεμίζουν μουσική τον χώρο, ενώ μια αγγελική παιδική χορωδία φαίνεται ως να βγαίνει από ένα διάχυτο φως που καταυγάζει τον ουρανό. Και σε άλλους τέτοιους πίνακες του Γύζη η σημαντικότερη αλληγορική μορφή είναι η γυναικεία φιγούρα με ιδεαλιστικό χαρακτήρα που συνήθως κρατά μια λύρα. Εμφανίζεται στα έργα του με τα ονόματα Τέχνη, Μουσική, Άνοιξη, Αρμονία, Ιστορία κ.α. Εδώ, στον παραπάνω πίνακα, κατά κάποιον τρόπο, οι γυναικείες μορφές συνδυάζουν τους συμβολισμούς της Άνοιξης, της Μουσικής, της Αρμονίας και, τελικά, της Τέχνης, αφού δένονται σε ένα σύνολο αρμονικά τα στοιχεία της μουσικής σε ανοιξιότατο έργο τέχνης δημιουργώντας μια συμφωνία φωτός και χρωμάτων...!

Χελιδόνια, από την τοιχογραφία της Άνοιξης, πρωτοκυκλαδική τέχνη.

Ας κλείσουμε την ανοιξιότατη αναφορά στην τέχνη με ποίηση:

Εαρινή συμφωνία, Γ. Ρίτσος

Αγαπημένη,
δεν έχω παρά μόνο μιας στιγμής
τη ζωή και το φτερούγισμα.
Δε βλέπεις... πάνω στο δέρμα μου
το πρωτόνοικο θάμβος;

Δεν ακούς... μες στις ίνες μου
μύρια φτερά μικρών κορδαλλών
που μόλις τ' άγγιξε
η πρώτη ακτίνα της αυγής;

Πόσο είμαι νέος.
Πόσο είμαι νέος
κάτω απ' τα βλέφαρά σου.

Τα πολυτρίχια των αρχαίων πηγών
που συναθροίζουν τ' αργυρά τους δάκρυα
σε γαλανούς καθρέφτες ουρανού
κοιμούνται πίσω απ' τα μάτια μου
που σε βλέπουν.

Καμιά διάσπαση.
Η μνήμη των αποχαιρετισμών
δε ρυτιδώνει τα χέρια μου
που όρθρισαν μέσα στα χέρια σου.

Γεύομαι στα χείλη σου
την πρασινάδα της εξοχής
και τους θρύλους της θάλασσας.
Η ζέστα του κορμιού σου με ντύνει τον ήλιο.

Σφράγισε τις χαραματιές των παραθύρων...
Το φως των ηγεμονικών μαλλιόν σου
σκεπάζει τους ώμους της νύχτας...

Δύο αποσπάσματα από τη φυσιολατρική ποίηση του Γεώργιου Δροσίνη:

Κι άνθισαν τα δέντρα κι έλειψαν
στις βουνοκορφές τα χιόνια,
τον Απρίλη πάλι επέρασαν
τ' άλλα τρυγόνια.

Μοσχοβολά κάτω απ' τη γη
τ' αγέννητο χορτάρι
και σκα απ' τη γη, της γης αυγό,
το πρώτο μανιτάρι.
Μοσχοβολά τ' αγιόκλημα,
το πεύκο βαρυσκιώνει,
μια νυχτερίδα πέταξε,
μακριά λαλεί τ' αηδόνη.